

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **JP servis-AMS s. r. o.**, IČO: 27322742,
sídlem Podkrušnohorská 432, 436 03 Litvínov – Chudeřín,
zastoupena Mgr. Jaroslavem Mašínem, advokátem,
sídlem Karlovo náměstí 285/19, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. 57133/16/5100-41458-702154,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 12. 2016, č. j. 57133/16/5100-41458-702154, jímž žalovaný v řízení o odvolání společnosti JP servis-OIL s. r. o., IČO: 28691687, (dále jen „JP OIL“) změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 7. 2015, č. j. 1665863/15/2510-00540-506219. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) s

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

použitím § 1309 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) ve věci zajištění neuhrazené daně rozhodl tak, že k zajištění nesplněné povinnosti ve výši celkem 278 424 342 Kč uložené společnosti JP OIL zajišťovacími příkazy ze dne 1. 7. 2015 zřídil zástavní právo k movitým věcem společnosti JP OIL, a to 1) návěs nákladní Schwarzmüller TS 3/E, RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“, 2) návěs nákladní Schwarzmüller TS 3/E, RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“, 3) návěs nákladní Traylor VFNS383EL, RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“, 4) návěs nákladní Schwarzmüller TS 3/E, RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“, 5) nákladní automobil Fiat Doblo Cargo Combi, RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“, 6) nákladní automobil MAN 18.393 FLS TGA – tahač návěsů, RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“, 7) nákladní návěs AUREPA 185 L, RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“, a 8) nákladní automobil RZ „X“, číslo podvozku (VIN): „X“. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v doplnění § 168 odst. 6 daňového řádu do záhlaví rozhodnutí a v nahrazení textu „*ve věci zajištění neuhrazené daně*“ textem „*ve věci zajištění neuhrazené částky stanovené zajišťovacím příkazem*“ a textu „*k zajištění nesplněné povinnosti ve výši*“ textem „*k zajištění částky ve výši*“; v ostatním zůstal výrok rozhodnutí správce daně nezměněn. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správce daně a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že předmětná vozidla byla v jejím vlastnictví, a proto správce daně nebyl oprávněn k těmto vozidlům zřídít zástavní právo k zajištění daně vůči společnosti JP OIL. Konstatovala, že je přepravcem pohonných hmot, s nimiž obchodovala společnost JP OIL. Podle žalobkyně společnost JP OIL vždy řádně odváděla daně související s jejími obchody a správcem daně tvrzená daňová povinnost přesahující 270 000 000 Kč je v kontextu obchodů a celkových poměrů společnosti JP OIL absurdní. Dodala, že podnikatelskou činnost této společnosti zcela paralyzovala daňová exekuce. Žalobkyně poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 4 Afs 22/2015 a 2 Afs 239/2015) týkající se nepřijatelných likvidačních důsledků zajišťovacích příkazů, svévolného postupu finančních orgánů při jejich vydávání, nešetření práv a právech chráněných zájmů daňových subjektů a nedostatečného odůvodnění zajišťovacích příkazů. Podle žalobkyně byly i zajišťovací příkazy, na základě kterých došlo ke zřízení zástavního práva k předmětným vozidlům, vydány v rozporu se zákonem.
3. Žalobkyně namítala, že napadeným rozhodnutím bylo protiprávně zasaženo do jejího vlastnického práva k předmětným vozidlům, a ve vztahu ke své žalobní legitimaci poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011-64, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (*patrně myšleno Krajského soudu v Brně, pozn. zdejšího soudu*) ze dne 26. 2. 2016, č. j. 31 Af 36/2014-40. Zdůraznila, že je omezena v disponování s předmětnými vozidly, jejichž tržní hodnota v důsledku zřízení zástavního práva poklesla. Napadené rozhodnutí pokládala žalobkyně za nezákonné a věcně nesprávné, neboť žalovaný rozporoval prokázaný skutkový a právní stav, porušil několik zásad daňového řízení a dobré správy (zejména zásadu nestranného a spravedlivého vyřešení věci) a napadené rozhodnutí nezohlednilo všechny okolnosti daného případu. Podle žalobkyně žalovaný nijak nezduvodnil své úvahy o tom, že společnost JP OIL neunesla důkazní břemeno v otázce převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Napadené rozhodnutí proto žalobkyně označila za nepřehledné, zmatečné a nepřesvědčivé, tudíž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

4. S odkazem na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Af 60/2016 žalobkyně připomněla, že od zahájení daňové exekuce konzistentně tvrdila, že vlastnické právo k předmětným vozidlům na ni přešlo ze společnosti JP OIL na základě smluv o koupi najaté věci tím, že po skončení nájmu předmětných vozidel v souladu se smlouvami zaplatila sjednanou kupní cenu. Dodala, že nájemné bylo ve smlouvách sjednáno ve výši obvyklé v daném místě a čase a žalobkyně je řádně platila. Zdůraznila, že mezi ní a daňovým subjektem není v otázce převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům žádný spor. Úhradu kupní ceny dne 2. 1. 2015 žalobkyně opakovaně doložila řádnými účetními doklady, jejichž perfektnost potvrdily oba daňové orgány. Závěr žalovaného, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně vlastnického práva, považovala žalobkyně za zcela nesrozumitelný, když žádné další podmínky převodu nebyly sjednány a ani zákon žádné další povinnosti podmiňující převod neukládá. Žalobkyně měla naopak za to, že důkazní břemeno unesla. Dále zdůraznila, že žalovaný nezpochybnil zaplacení kupní ceny ze strany žalobkyně, nicméně se na základě vykonstruovaných skutečností snažil účelově dovodit závěr, že k převodu vlastnického práva nedošlo. Tento postup žalovaného je podle žalobkyně nepřijatelný, nesrozumitelný a vnitřně rozporný, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z okolností, které jsou pro převod vlastnického práva k předmětným vozidlům irelevantní (údaje uvedené při placení silniční daně, informace z registru silničních vozidel apod.). Žalobkyně měla za to, že převod vlastnického práva je soukromoprávním úkonem, který není vázán na splnění jakýchkoli veřejnoprávních povinností. Daňové orgány tak podle ní porušily zásadu upravenou v § 1 odst. 1 občanského zákoníku, že uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného.
5. Podle žalobkyně je vydání napadeného rozhodnutí součástí do značné míry svévolného postupu daňových orgánů, které v průběhu daňové exekuce opakovaně měnily a upravovaly právní posouzení věci tak, aby bylo možno prohlásit převod vlastnického práva za neplatný a dokončit exekuci prodejem předmětných vozidel. Popsala, že správce daně zamítl její návrh na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce bez jakéhokoli právního zdůvodnění, žalovaný nejprve avizoval svůj záměr rozhodnout na základě odlišného právního názoru, žalobkyně však dne 11. 5. 2016 tento právní názor kvalifikovaně vyvrátila, což žalovaný uznal, nicméně v následném rozhodnutí (*v řízení o návrhu žalobkyně na vyloučení vozidel z daňové exekuce, pozn. soudu*) pouze mechanicky převzal závěry správce daně a bez srozumitelného vysvětlení ignoroval prokázaný skutkový stav. Tento postup je podle žalobkyně nedůvěryhodný a zcela degraduje ústavně garantovaný pojem právní jistoty účastníků řízení. Žalobkyně měla za to, že daňové orgány postupovaly účelově, neboť evidentně zpětně formulovaly nepřesvědčivé argumenty a vytvářely pochybné právní konstrukce s cílem popřít její vlastnické právo k předmětným vozidlům. Tímto postupem daňové orgány podle žalobkyně neoprávněně zasáhly do jejího ústavně chráněného práva vlastnit majetek, upraveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Dodala, že pokud žalovaný neměl kapacitu k posouzení předběžné otázky (ne)platnosti převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům, měl ve smyslu § 99 daňového řádu žalobkyni nebo společnost JP OIL vyzvat k podání žádosti o zahájení řízení u jiného orgánu veřejné moci (soudu), případně sám dát podnět k zahájení takového řízení, což však neučinil, ačkoli na to měl dostatek času (o odvolání rozhodl až

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

po více než šestnácti měsících od jeho podání, resp. téměř sedm měsíců po oznámeném termínu rozhodnutí). Žalobkyně uzavřela, že prokázala existenci svého vlastnického práva k předmětným vozidlům, které vylučuje zřízení zástavní práva k zajištění splnění povinnosti společnosti JP OIL.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a trval na právním posouzení věci v něm obsaženém. Konstatoval, že tvrzení žalobkyně o nezákonnosti zajišťovacích příkazů jsou pro projednávanou věc irelevantní. Podle žalovaného žalobkyně z perfektnosti předložených dokladů mylně dovozuje, že žalovaný nezpochybnil skutečné zaplacení kupní ceny. Podotkl, že předložený příjmový doklad ani faktura nejsou listinami, které by ve smyslu § 95 odst. 1 daňového řádu potvrzovaly pravdivost svého obsahu, není-li prokázán opak. Formální dokonalost předložených důkazních prostředků z nich podle žalovaného nečiní důkaz skutečné úhrady kupní ceny. Žalovaný připomněl další důkazní prostředky získané v řízení, podle kterých u šesti z osmi předmětných vozidel byla ještě ke dni 9. 9. 2015 jako vlastník evidována společnost JP OIL a zbývající dvě vozidla byla vyřazena z provozu na základě žádosti společnosti JP OIL. Tato společnost také nadále za předmětná vozidla platila silniční daň. Žalovaný vysvětlil, že těmito důkazními prostředky nedokazoval, že k převodu vlastnického práva nedošlo, nýbrž pouze v jejich souvislostech hodnotil věrohodnost důkazních prostředků předložených společností JP OIL. Žalovaný trval na tom, že tato zjištění zpochybňují věrohodnost předloženého příjmového dokladu, neboť prokazují, že společnost JP OIL i poté, co již neměla být vlastníkem předmětných vozidel, jednala jako jejich vlastník (platila silniční daň), resp. neučinila nic pro to, aby nadále nebyla evidována jako vlastník (nepodala žádost o zápis změny vlastníka). Uvedené skutečnosti nemají podle žalovaného za následek, že by se žalobkyně nestala vlastníkem předmětných vozidel, nicméně v rámci hodnocení důkazů snižují věrohodnost důkazních prostředků, jimiž žalobkyně převod vlastnického práva dokládá. Odkaz na § 1 odst. 1 občanského zákoníku označil žalovaný za irelevantní.
7. Vzhledem k majetkové a personální propojenosti žalobkyně a společnosti JP OIL žalovaný konstatoval, že skutečnost, že tyto subjekty učinily převod vlastnického práva nesporným, lze stavět na roveň předloženým dokladům o zaplacení kupní ceny. Žalovaný odmítl námitku účelovosti postupu daňových orgánů. Uvedl, že žalobkyně označovala za prokázaný skutkový stav, že k úhradě kupní ceny došlo v jí tvrzený den. Žalovaný však hodnotil veškeré důkazy jednotlivě i v jejich souvislostech a dospěl k odlišnému závěru. Podotkl, že předložené smlouvy nebyly zpochybněny, nicméně z nich změna vlastníka nevyplývá, neboť je třeba zkoumat naplnění smluvních podmínek. Zopakoval, že věrohodnost příjmového dokladu o zaplacení kupní ceny snižují již zmíněné skutečnosti ohledně registru silničních vozidel a silniční daně, stejně tak jako zjištění, že žalobkyně i společnost JP OIL řádně účtovaly o nájmu čtyř vozidel i poté, kdy uplynula doba nájmu vozidel, avšak dosud nebyla zaplacená kupní cena za tato vozidla, a skutečnost, že u zbývajících vozidel byla kupní cena podle předloženého dokladu zaplacená dříve, než doba nájmu uplynula. Za významnou považoval žalovaný i tu skutečnost, že společnost JP OIL předložila v odvolacím řízení jako doklad o vlastnictví předmětných vozidel nejprve kopii listiny „*Likvidace vydaných faktur*“, která se týkala fakturace nájmu a nijak se nevztahovala Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k úhradě kupní ceny. Příjmový doklad byl podle žalovaného předložen až po předchozím písemném oznámení o provedení místního šetření spojeném s požadavkem na předložení dokladu o úhradě kupní ceny, což u žalovaného s ohledem na personální propojenost žalobkyně a společnosti JP OIL vyvolalo další pochybnosti o věrohodnosti předloženého důkazního prostředku. Žalovaný proto dospěl k závěru, že příjmový doklad neprokazuje úhradu kupní ceny, a nebylo tedy prokázáno nabytí vlastnického práva žalobkyní. Uzavřel, že zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva byly splněny.

Ústní jednání

8. Při jednání soudu konaném dne 9. 10. 2019 právní zástupce žalobkyně trval na tom, že okamžik převodu vlastnictví k předmětným vozidlům nastal v lednu 2015. Poznamenal, že žalovaný netvrdil, že k uvedené skutečnosti vůbec nedošlo, pouze to považoval za nevěrohodné. Podle právního zástupce žalobkyně je v samotných smlouvách o koupi najaté věci upraven přechod vlastnického práva na nájemce zaplacením zbytkové hodnoty. Konstatoval, že existence nájemního vztahu nebyla mezi účastníky řízení sporná, tudíž nejde o případ, kdy by daňový subjekt až v konfrontaci s daňovým orgánem tvrdil, že vlastníkem věci, na kterou je vedena exekuce, je někdo jiný. Právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že veškerá sporná vozidla byla řádně převedena, což dokládají jak souhlasné tvrzení obou smluvních stran původních smluv, tak i řádně zaúčtované faktury. Uvedl, že zbytková cena byla uhrazena v hotovosti, jak je to v obdobných případech obvyklé. Uzavřel, že žalovaný nevěrohodnost převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům opírá pouze o skutečnost, že žalobkyně obchoduje s pohonnými hmotami.
9. Pověřený pracovník žalovaného při tomto jednání zdůraznil, že společnost JP OIL neprokázala, že skutečně nebyla vlastníkem předmětných vozidel. Převodu vlastnictví sice nasvědčovaly smlouvy o koupi najaté věci a doklady o uhrazení kupní ceny, ovšem jiné skutečnosti svědčily o opaku. Šlo zejména o to, že z části mělo dojít k převodu vlastnického práva dříve, než uplynula dohodnutá doba nájmu, a z části mělo dojít k převodu naopak později; navíc bylo po uváděném převodu vlastnického práva nadále hrazeno nájemné a nedošlo ani k zápisu změny vlastníka předmětných vozidel v registru.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud především konstatuje, že neměl žádné pochybnosti o tom, že žalobkyně je osobou oprávněnou k podání této žaloby, neboť v souladu s § 65 odst. 1 s. ř. s. tvrdí, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejího vlastnického práva k předmětným vozidlům.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že napadené rozhodnutí nezohlednilo všechny okolnosti daného případu a žalovaný nijak nezodůvodnil své úvahy o tom, že společnost JP OIL neunesla důkazní břemeno v otázce přechodu vlastnického práva k předmětným vozidlům. Žalobkyně dále upozorňovala na to, že napadené rozhodnutí je nepřehledné, zmatečné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Soud podrobně prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že nevykazuje žalobkyní vytýkané nedostatky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neupřesnila, které okolnosti daného případu nevzal žalovaný v potaz, soud se touto námitkou nemohl blíže zabývat a pouze poznamenává, že žalovaný reagoval na všechna skutková zjištění vyplývající ze správního spisu. Úvahy žalovaného vztahující se k důkaznímu břemenu společnosti JP OIL jsou popsány na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí, přičemž toto odůvodnění považuje soud za dostatečné, aniž by přitom hodnotil jeho správnost či zákonnost, jimiž se bude zabývat v dalších částech tohoto rozsudku. Soud nezjistil ani tvrzenou nepřehlednost, zmatečnost či nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, a proto napadené rozhodnutí vyhodnotil jako přezkoumatelné.
14. Před vypořádáním dalších žalobních bodů považuje za potřebné připomenout, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci zřízení zástavního práva k předmětným vozidlům, tudíž soudu v tomto řízení nepřísluší posuzovat, zda byly zajišťovací příkazy vydány v souladu se zákonem (ostatně žalobkyně ani nebyla účastníkem řízení o vydání zajišťovacích příkazů a tyto nijak nezasahují do jejích práv). Veškeré námitky týkající se zajišťovacích příkazů jsou proto bezpředmětné. Stejně tak je pro projednávanou věc zcela irrelevantní postup daňových orgánů v řízení o vyloučení některých z předmětných vozidel z daňové exekuce, neboť se jedná o jiné řízení, které vyústilo ve vydání jiného rozhodnutí, které je samostatně přezkoumatelné soudem (ostatně žalobkyně i toto rozhodnutí napadla žalobou).
15. Jak již soud uvedl, předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí ve věci zřízení zástavního práva. Tento institut je upraven v § 170 daňového řádu, tj. v části třetí hlavě V, která se věnuje placení daní, nejedná se tedy o nalézací řízení upravené v části třetí hlavě IV daňového řádu. Obrana proti zřízení zástavního práva založená na tvrzení, že vlastníkem věci, k níž se zástavní právo zřizuje, je někdo jiný, se svou podstatou blíží institutu vyloučení věci z daňové exekuce, proto podle názoru zdejšího soudu nelze vycházet z běžného rozvržení důkazního břemene v nalézacím daňovém řízení, nýbrž je namístě se řídit rozvržením důkazního břemene v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce, jak je formulovala judikatura Nejvyššího správního soudu.
16. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*osoba, která činí návrh dle § 179 ... daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 téhož zákona) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci předmětného majetku).“ Na tento názor Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 376/2017-87, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého „[b]řemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci majetku). V rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, dostupném na www.nssoud.cz, k tomu Nejvyšší správní soud dodal, že „[v] řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 ... daňového řádu je na navrhovateli, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunes povinnost tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit (per analogiam § 118a a § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, je namístě, aby návrh zamítl, nikoli aby navrhovateli přdestřel své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil.“

17. Zdejší soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a má za to, že je třeba z nich vycházet i v projednávané věci, která se svou podstatou velmi podobá řízení o vyloučení věci z daňové exekuce. Zdejší soud proto konstatuje, že osoba, která v odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva tvrdí, že vlastníkem věcí, k nimž bylo zástavní právo zřízeno, je někdo jiný, než koho za jejich vlastníka považoval správce daně, má povinnost toto své tvrzení prokázat věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy. Nositelem této povinnosti byla v projednávané věci společnost JP OIL, která v odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva tvrdila, že vlastníkem vozidel uvedených v odstavci 1 tohoto rozsudku pod č. 1) až 4) a 6) až 8) je žalobkyně. Zřízení zástavního práva k vozidlu 5) (RZ „X“) společnost JP OIL nezpochybnila, proto se jím soud dále nezabýval. Důkazní břemeno k prokázání, že vlastníkem předmětných vozidel vyjma vozidla 5) byla žalobkyně, tudíž v daňovém řízení tížilo společnost JP OIL. Ta ke svému odvolání přiložila jednak smlouvy o koupi najaté věci týkající se předmětných vozidel a jednak dokument nazvaný „*Likvidace vydaných faktur*“ zachycující přehled faktur vystavených společnostmi JP OIL pro žalobkyni včetně údajů o jejich úhradě ze strany žalobkyně.
18. Dříve, než se soud zaměří na tyto důkazní prostředky, pokládá za nezbytné zdůraznit, že žalobkyně a společnost JP OIL byly v rozhodném období personálně propojeny osobami, neboť měly stejného jediného společníka a jednatele P. J. (tato skutečnost nebyla mezi účastníky řízení sporná). Soud zastává názor, že právě z důvodu personálního propojení nelze veškeré obchodní vztahy mezi těmito společnostmi vnímat jako klasické ekonomicko-tržní transakce. Šlo spíše o projev obchodní politiky (strategie) P. J., který jakožto jediný společník a jednatel obou těchto obchodních společností rozhodoval o tom, jaké aktivity bude ta která společnost vyvíjet, jaký bude vlastnit majetek a jak budou obě společnosti mezi sebou obchodovat. Z tohoto důvodu je proto podle názoru soudu třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19/2017

klást větší důraz na prokázání samotného uskutečnění jednotlivých obchodních transakcí mezi žalobkyní a společností JP OIL, když za obě tyto společnosti jednala tatáž osoba, která logicky nebyla vedena snahou maximalizovat zisk či výnosy jedné nebo druhé společnosti, nýbrž svůj zisk.

19. Z jednotlivých smluv o koupi najaté věci soud zjistil, že všechny byly uzavřeny mezi společností JP OIL jako pronajímatelem a žalobkyní jako nájemcem, přičemž za obě smluvní strany jednal P. J. Podle čl. I těchto smluv se pronajímatel zavázal přenechat nájemci dopravní prostředek s tím, že po uplynutí sjednané doby nájmu a po uhrazení sjednané částky přechází vlastnictví na nájemce. V čl. II odst. 1 jednotlivých smluv byla sjednána výše nájemného, a to vždy za celou dobu trvání nájmu, a pouze ve smlouvách č. 1-2013, 2-2013, 3-2013 a 4-2013 byla stanovena také měsíční výše nájemného, přičemž ve všech případech mělo být nájemné fakturováno měsíčně (srov. čl. II odst. 2 smluv). Podle čl. III. odst. 1 všech smluv byly tyto smlouvy uzavřeny na dobu určitou s tím, že nájemní vztah skončí uplynutím sjednané doby a po skončení nájmu přechází vlastnické právo na nájemce (tj. žalobkyni) uhrazením sjednané ceny 1 Kč, ke které bude připočtena daň z přidané hodnoty v zákonné výši. Smluvní strany se současně v čl. II. odst. 4 jednotlivých smluv dohodly, že dnem zaplacení sjednané platby nájemcem se rozumí den, kdy je částka připsána na účet pronajímatele. Podle čl. IX všech smluv mohly být jejich změny nebo doplňky prováděny pouze písemně formou oboustranně schválených číslovaných dodatků podepsaných oprávněnými zástupci smluvních stran s tím, že ostatní ujednání jsou neplatná. Vozidlo 1) (RZ „X“) bylo pronajato smlouvou č. 4-2013 ze dne 25. 1. 2013 na dobu od 25. 1. 2013 do 25. 9. 2014. Vozidlo 2) (RZ „X“) bylo pronajato smlouvou č. 3-2013 ze dne 25. 1. 2013 na dobu od 25. 1. 2013 do 25. 9. 2014. Vozidlo 3) (RZ „X“) bylo pronajato smlouvou č. 1-2013 ze dne 25. 1. 2013 na dobu od 25. 1. 2013 do 25. 5. 2014. Vozidlo 4) (RZ „X“) bylo pronajato smlouvou č. 7-2013 ze dne 21. 8. 2013 na dobu od 21. 8. 2013 do 25. 5. 2015. Vozidlo 6) (RZ „X“) bylo pronajato smlouvou č. 2-2013 ze dne 25. 1. 2013 na dobu od 25. 1. 2013 do 25. 11. 2013. Vozidla 7) a 8) (RZ „X“ a „X“) byla pronajata smlouvou č. 5-6 2013 ze dne 25. 3. 2013 na dobu od 25. 3. 2013 do 25. 5. 2015.
20. Citované smlouvy o koupi najaté věci podle názoru soudu samy o sobě nedokládají, že došlo k přechodu vlastnického práva k předmětným vozidlům ze společnosti JP OIL na žalobkyni, ani kdy se tak stalo. Z uvedených smluv vyplývá pouze to, že k přechodu vlastnického práva mělo dojít uhrazením sjednané ceny 1 Kč po skončení nájmu, resp. po uplynutí sjednané doby nájmu a po uhrazení sjednané částky. Žalobkyně se tedy vlastníkem každého z uvedených vozidel mohla stát až po splnění několika dohodnutých podmínek. První podmínkou bylo skončení nájmu uplynutím sjednané doby nájmu (ta se u jednotlivých vozidel lišila) a druhou podmínkou bylo uhrazení sjednané částky, kterou podle názoru soudu tvoří jednak samotná sjednaná cena 1 Kč za každý předmět nájmu a jednak dohodnuté nájemné za celou dobu trvání nájmu. Soud má za to, že by odporovalo smyslu uvedených smluv a popíralo jejich ekonomickou racionalitu, pokud by k přechodu vlastnického práva došlo navzdory tomu, že nebylo řádně zaplaceno nájemné za celou dobu trvání nájemního vztahu.
21. Pokud jde o stanovení okamžiku, ke kterému mělo k přechodu vlastnického práva dojít, považuje soud za potřebné připomenout, že institut smlouvy o koupi najaté věci byl v době uzavírání předmětných smluv upraven v § 489 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), přičemž z Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19/2017

těchto ustanovení byl v souladu s § 263 odst. 2 téhož zákona kogentní pouze § 489, ostatní ustanovení byla dispozitivní a smluvní strany se od nich mohly odchýlit. Podle § 489 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že „[s]mlouvou o koupi najaté věci si strany ujednají v nájemní smlouvě nebo po jejím uzavření, že nájemce je oprávněn koupit najatou věc nebo najatý soubor věcí během platnosti nájemní smlouvy nebo po jejím zániku.“ Z § 491 téhož zákona vyplývá, že „[j]e-li nájemce oprávněn podle smlouvy ke koupi najaté věci po ukončení nájemní smlouvy, zaniká toto právo, neoznámí-li oprávněná strana druhé straně písemně vůli koupit najatou věc bez zbytečného odkladu po zániku nájemní smlouvy.“ Podle § 492 obchodního zákoníku, „[o]známí-li písemně oprávněná strana v souladu se smlouvou o koupi najaté věci druhé straně, že uplatňuje právo na koupi věci, jež je nebo byla předmětem nájemní smlouvy, vzniká ohledně této věci doručením tohoto oznámení kupní smlouva. Oprávněná strana má postavení kupujícího a druhá strana postavení prodávajícího.“ Z § 493 odst. 1 věty první téhož zákona pak plyne, že „[v]znikem kupní smlouvy (§ 492) přechází na kupujícího vlastnické právo k movité věci.“

22. V projednávané věci není podle názoru soudu pochyb o tom, že všechny smlouvy o koupi najaté věci byly sjednány s tím, že žalobkyně byla oprávněna koupit každé jednotlivé vozidlo až po skončení nájmu, tj. slovy zákona po zániku nájemní smlouvy. Na základě § 491 obchodního zákoníku by žalobkyně měla svou vůli koupit najaté věci projevit písemným oznámením bez zbytečného odkladu po zániku smlouvy, tj. po skončení nájmu, přičemž tímto oznámením měla podle § 492 obchodního zákoníku vzniknout kupní smlouva a vznikem kupní smlouvy mělo na žalobkyni v souladu s § 493 odst. 1 větou první obchodního zákoníku přejít vlastnické právo. Smluvní strany se však od těchto zákonných ustanovení odchýlily, neboť se dohodly, že vlastnické právo přejde na žalobkyni zaplacením sjednané ceny po skončení nájmu. Tím byla vyloučena aplikace § 491 až § 493 obchodního zákoníku na projednávanou věc, nicméně i přesto je nutné jednoznačně určit okamžik, ke kterému nastane přechod vlastnického práva ze společnosti JP OIL na žalobkyni. Podle všech zmíněných smluv je tímto okamžikem třeba rozumět zaplacení sjednané ceny, které na základě dohody smluvních stran nahrazuje zákonem předvídané písemné oznámení vůle žalobkyně koupit najatou věc. Skutečnost, že vlastnické právo mělo na žalobkyni přejít zaplacením zbytkové hodnoty jednotlivých vozidel, ostatně při jednání soudu potvrdil i právní zástupce žalobkyně. Z čl. III. odst. 1 všech smluv přitom vyplývá, že k úhradě sjednané ceny má dojít až po skončení nájemního vztahu, což považuje soud za logické, neboť vzhledem k tomu, že společnost JP OIL a žalobkyně v jednotlivých smlouvách sjednaly právo žalobkyně koupit najaté věci po skončení nájmu, musí být nejdříve řádně ukončen nájemní vztah, a teprve poté může následovat projev vůle nájemce (zde žalobkyně) koupit najaté věci, tj. v daném případě úhrada sjednané ceny. Soud proto uzavírá, že vlastnické právo mohlo na žalobkyni přejít pouze za předpokladu, že řádně uhradila sjednané nájemné v plné výši a že zaplatila také sjednanou cenu, a to až po skončení nájmu.
23. Již na tomto místě soud poznamenává, že v případě vozidel 4), 7) a 8) byl termín skončení nájmu dohodnut na 25. 5. 2015, tudíž k přechodu vlastnického práva bylo třeba, aby žalobkyně uhradila sjednanou cenu po tomto datu. Žalobkyně i společnost JP OIL ovšem tvrdily, že k zaplacení sjednané ceny došlo dne 2. 1. 2015. Soud proto dospěl k závěru, že přechod vlastnického práva k vozidlům 4), 7) a 8) na žalobkyni nebyl z její strany ani ze strany společnosti JP OIL prokázán.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Z dokumentu nazvaného „*Likvidace vydaných faktur*“, který společnost JP OIL připojila k odvolání proti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva, soud zjistil, že nezahrnuje údaje o faktuře č. PM15/01 ze dne 2. 1. 2015, kterou společnost JP OIL fakturovala žalobkyni kupní cenu předmětných vozidel 6 Kč bez DPH, po zaokrouhlení 7 Kč včetně DPH. Tato faktura ani příjmový pokladní doklad č. 15P002, který uvádí, že společnost JP OIL přijala dne 2. 1. 2015 od žalobkyně částku 7 Kč jako úhradu faktury č. PM15/01 – kupní cena, nebyly k odvolání přiloženy. Podle názoru soudu tak společnost JP OIL důkazy připojenými k odvolání proti zřízení zástavního práva neprokázala, že vlastníkem předmětných vozidel je žalobkyně.
25. Správce daně však neustrnul na důkazních prostředcích navržených společností JP OIL a veden snahou náležitě zjistit skutkový stav uskutečnil dvě místní šetření u společnosti JP OIL, a to dne 5. 8. 2015 a dne 23. 9. 2015. Při prvním z těchto místních šetření společnost JP OIL předložila protokoly o vyřazení majetku – vozidel 6), 7) a 8) obsahující datum vyřazení 31. 12. 2014 a způsob vyřazení: likvidace před skončením doby odpisování. Současně předložila karty dlouhodobého majetku týkající se těchto vozidel, ve kterých k datu 5. 8. 2015 nebylo vyřazení vyznačeno. Na základě žádosti správce daně následně společnost JP OIL dne 10. 8. 2015 předložila v elektronické podobě účetní deník za rok 2014; tento soubor se ovšem správci daně nepodařilo otevřít. Současně společnost JP OIL vysvětlila, že v dokladech předložených při místním šetření dne 5. 8. 2015 bylo chybně uvedeno vyřazení majetku z důvodu likvidace, ačkoli důvodem byl prodej, a dodal, že pronájem vozidla 7) nebyl v roce 2013 fakturován. Až při místním šetření konaném dne 23. 9. 2015 společnost JP OIL na základě předchozího písemného oznámení správce daně ze dne 7. 9. 2015, že bude požadovat mimo jiné doklady o úhradě ceny při převodu vlastnického práva, předložila správci daně již zmíněnou fakturu č. PM15/01 ze dne 2. 1. 2015, kterou společnost JP OIL fakturovala žalobkyni kupní cenu předmětných vozidel 6 Kč bez DPH, po zaokrouhlení 7 Kč včetně DPH, a příjmový pokladní doklad č. 15P002, podle kterého společnost JP OIL přijala dne 2. 1. 2015 od žalobkyně částku 7 Kč jako úhradu faktury č. PM15/01 – kupní cena. Současně byly při uvedeném místním šetření předloženy i další faktury a doklady vztahující se k jejich úhradě.
26. Soud prostudoval jednotlivé předložené faktury a zjistil, že společnost JP OIL fakturovala žalobkyni nájemné za pronájem vozidel 1) a 2) i za měsíce říjen 2014 až květen 2015, ačkoli podle příslušných smluv měl nájemní vztah skončit uplynutím doby dne 25. 9. 2014. V případě vozidla 3) fakturovala společnost JP OIL žalobkyni nájemné i za měsíce červen 2014 až květen 2015, ačkoli podle dohody smluvních stran měl tento nájemní vztah skončit dne 25. 5. 2014. Soud naopak nenalezl faktury, jimiž by společnost JP OIL fakturovala žalobkyni nájemné týkající se vozidla 4) za období od 21. 8. 2013 do 31. 12. 2013 a vozidel 7) a 8) za období od 25. 3. 2013 do 31. 12. 2013. V případě vozidla 6) měl nájemní vztah podle smlouvy skončit dne 25. 11. 2013, přesto bylo nájemné za toto vozidlo fakturováno i poté za prosinec 2013 až březen 2014 a dále za listopad a prosinec 2014. Soud nepřehlédl, že společnost JP OIL dne 2. 7. 2015, tj. po zahájení daňové exekuce vydáním exekučních příkazů ze dne 1. 7. 2015, vystavila opravný daňový doklad č. 15OPR00004 vztahující se k fakturám č. 14120285, 15PR-02, 15PR-10, 15PR-18, 15PR-27 a 15PR-35 (nájemné za prosinec 2014 až květen 2015) vždy v plné výši fakturované částky s odůvodněním, že bylo fakturováno omylem. Ani tento opravný daňový doklad však nenapravil všechny popsané rozdíly mezi obsahem jednotlivých smluv o koupi najaté věci a prováděnou fakturací. Při zohlednění tohoto opravného dokladu totiž platí, že nájemné u některých vozidel bylo fakturováno i za měsíce následující po skončení nájmu [u vozidel 1) a 2) za říjen a listopad

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2014, u vozidla 3) za červen až listopad 2014 a u vozidla 6) za prosinec 2013 až březen 2014 a za listopad 2014] a u některých vozidel naopak nájemné za určitá období trvání nájmu fakturováno nebylo [u vozidla 4) za období od 21. 8. 2013 do 31. 12. 2013 a za období od 1. 12. 2014 do 25. 5. 2015 a u vozidel 7) a 8) za období od 25. 3. 2013 do 31. 12. 2013 a za období od 1. 12. 2014 do 25. 5. 2015].

27. Z uvedeného je zjevné, že v případě vozidel 4), 7) a 8) nebylo uhrazeno nájemné v plné výši odpovídající příslušným smlouvám o koupi najaté věci (zejména nebylo nájemné vůbec fakturováno v roce 2013), tudíž nebyla splněna ani tato podmínka přechodu vlastnického práva na žalobkyni. Její tvrzení, že řádně platila nájemné, soud v tomto kontextu i s přihlédnutím k tomu, že většina plateb proběhla až po splatnosti faktur (tedy nikoli řádně), vnímá jako nepravdivé.
28. Soud považuje za významné také to, že platby nájemného na základě jednotlivých faktur vystavených společností JP OIL probíhaly zpravidla až s delším časovým odstupem po splatnosti, aniž by společnost JP OIL účtovala úrok z prodlení či smluvní pokutu, a v několika případech i formou započtení pohledávek. Naopak žalobkyně společnosti JP OIL dne 2. 7. 2015 smluvní pokutu naúčtovala, a to ve výši 10 000 000 Kč na základě rámcové smlouvy o spolupráci ze dne 1. 9. 2009, podle které v případě vzniku daňového dluhu jedné smluvní strany má druhá smluvní nárok na úhradu smluvní pokuty až do výše 10 000 000 Kč. Tato částka pak byla téhož dne započtena na pohledávky společnosti JP OIL. Popsané transakce podle názoru soudu jen potvrzují nestandardnost obchodních vztahů mezi žalobkyní a společností JP OIL vyplývající z jejich personálního propojení a podporují závěr soudu o nutnosti klást větší důraz na prokázání samotného uskutečnění jednotlivých obchodních transakcí mezi uvedenými společnostmi.
29. Z dokladů předložených společností JP OIL při místních šetřeních dne 5. 8. 2015 a 23. 9. 2015 soud dále zjistil, že tato společnost předmětná vozidla vyřadila ze svého majetku ke dni 31. 12. 2014, ačkoli k tvrzenému přechodu vlastnického práva mělo dojít až dne 2. 1. 2015, kdy měla žalobkyně údajně zaplatit sjednanou cenu. Navzdory uvedenému vyřazení předmětných vozidel z majetku se společnost JP OIL i v roce 2015 chovala jako jejich vlastník, neboť vozidla 1) až 4) až do května 2015 včetně a vozidla 7) a 8) až do dubna 2015 včetně pronajímala žalobkyni a fakturovala jí nájemné. Soud k tomu dodává, že ze správního spisu není zřejmé, že by se žalobkyně proti této fakturaci jakkoli bránila; ostatně žalobkyně to ani netvrdila. Tuto fakturaci sice společnost JP OIL následně opravila již zmíněným opravným daňovým dokladem č. 15OPR00004, nicméně učinila tak až dne 2. 7. 2015 po zahájení daňové exekuce, kdy správce daně vydal dne 1. 7. 2015 exekuční příkazy a začal sepisovat majetek společnosti JP OIL včetně předmětných vozidel. Uvedený opravný daňový doklad vyhodnotil soud jako účelovou účetní operaci vedenou snahou argumentačně podpořit tvrzení společnosti JP OIL a žalobkyně, že k přechodu vlastnického práva došlo již dne 2. 1. 2015. Při vydání tohoto opravného dokladu ovšem společnost JP OIL opomenula své smluvní závazky vyplývající ze smluv o koupi najaté věci, podle kterých měl nájemní vztah k vozidlům 4), 7) a 8) trvat až do 25. 5. 2015, po tuto dobu měla společnost JP OIL inkasovat od žalobkyně nájemné, a teprve následně mohlo u těchto tří vozidel dojít ke změně vlastníka formou zaplacení sjednané ceny. Vzhledem k tomu, že společnost JP OIL ani žalobkyně netvrdily ani nedoložily, že by k jednotlivým smlouvám o koupi najaté věci byly uzavřeny nějaké dodatky, které by jakkoli měnily dobu trvání nájmu či podmínky přechodu vlastnického práva, je podle názoru soudu zjevné, že společnost JP OIL vytvořením opravného daňového dokladu k fakturám za nájemné za měsíce prosinec 2014 až květen 2015 v plném rozsahu postupovala účelově. Soud proto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tento opravný daňový doklad považuje za nedůvěryhodný a nadále vychází z toho, že se společnost JP OIL i po tvrzeném datu přechodu vlastnického práva 2. 1. 2015 chovala jako vlastník předmětných vozidel, neboť je pronajímala žalobkyni (některá bez písemné smlouvy) a fakturovala jí nájemné.

30. Skutečnost, že se společnost JP OIL chovala jako vlastník předmětných vozidel i po 2. 1. 2015 dokládá také přípis Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 9. 2015, č. j. OSE/40252/2015, podle kterého byla vozidla 7) a 8) od 29. 4. 2015 vyřazena z provozu, a to na žádost vlastníka – společnosti JP OIL. Ze zmíněného přípisu současně vyplývá, že ke dni 9. 9. 2015 byla jako vlastník a provozovatel všech předmětných vozidel v registru silničních vozidel evidována společnost JP OIL. To podle názoru soudu představuje další indicii pro závěr, že k tvrzenému přechodu vlastnického práva dne 2. 1. 2015 nedošlo.
31. Soud se dále zaměřil na samotnou fakturu č. PM15/01, jejímž předmětem byla fakturace kupní ceny vozidel výše označených 1) až 4) a 6) až 8). Tato faktura byla vystavena dne 2. 1. 2015 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 1. 1. 2015 a zní na částku 6 Kč bez DPH, resp. po zaokrouhlení 7 Kč s DPH; splatná byla hotově. K této faktuře se váže příjmový pokladní doklad č. 15P002 ze dne 2. 1. 2015 na částku 7 Kč – úhrada faktury č. PM15/01, datum platby 2. 1. 2015. Soud nepřehlédl, že tato faktura není zahrnuta v dokumentu „*Likvidace vydaných faktur*“ ze dne 21. 9. 2015, který jinak obsahuje všechny faktury vystavené v roce 2015 společností JP OIL pro žalobkyni a týkající se předmětných vozidel. Soud dále poukazuje na to, že předmětná faktura má odlišné označení oproti ostatním fakturám vystaveným společností JP OIL pro žalobkyni v roce 2015 (jedná se o faktury č. 15PR-02, 15PR-10, 15PR-18, 15PR-27, 15PR-35, zatímco předmětná faktura nese označení PM15/01) a na rozdíl od ostatních faktur ani neobsahuje QR kód. Soud dále připomíná, že smlouvy o koupi najaté věci počítaly s tím, že platby budou prováděny bankovním převodem, neboť v nich bylo ujednáno, že dnem zaplacení sjednané platby nájemcem se rozumí den, kdy je částka připsána na účet pronajímatele. Navzdory tomuto smluvnímu ujednání však byla předmětná faktura vystavena s formou úhrady hotově. Tvrzení žalobkyně, že tato forma úhrady zbytkové ceny je obvyklá, soud v daném kontextu hodnotí jako irelevantní.
32. Ze všech shora uvedených indicií podle názoru soudu vyplývá jednoznačný závěr, že faktura č. PM15/01 a příjmový pokladní doklad č. 15P002 nejsou důvěryhodnými důkazy o tom, že došlo k přechodu vlastnického práva na žalobkyni ke dni 2. 1. 2015. Soud na tomto místě znovu připomíná již opakovaně zmiňovanou personální propojenost žalobkyně a společnosti JP OIL; fakturaci nájemného, která neodpovídá obsahu smluv o koupi najaté věci, a neuhrazení nájemného v plné výši; následné účelové vystavení opravného daňového dokladu; pozdní předložení faktury č. PM15/01 a příjmového pokladního dokladu č. 15P002 (nikoli s odvoláním, ale až po upozornění a při druhém místním šetření), které nejsou zohledněny v dokumentu „*Likvidace vydaných faktur*“ ze dne 21. 9. 2015, včetně odlišnosti zmíněné faktury od ostatních faktur; časový nesoulad mezi vyřazením majetku společností JP OIL a tvrzenou úhradou kupní ceny, na základě které teprve mohlo dojít k prodeji; chování společnosti JP OIL jako vlastníka předmětných vozidel jejich pronajímáním a fakturováním nájemného i po 2. 1. 2015 a podáním žádostí o vyřazení vozidel 7) a 8) z provozu dne 29. 4. 2015; neprovedení změn v registru silničních vozidel i to, že kupní cena byla žalobkyni fakturována najednou za všechna předmětná vozidla, ačkoli u některých z nich ještě ani neuplynula doba trvání nájmu. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu podle přesvědčení soudu potvrzují správnost postupu správce daně i žalovaného a vyvracejí nepodloženou domněnku žalobkyně, že žalovaný opírá Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevěrohodnost převodu vlastnického práva pouze o skutečnost, že žalobkyně obchoduje s pohonnými hmotami.

33. K dalším námitkám žalobkyně soud uvádí, že se plně ztotožňuje s hodnocením důkazů provedeným žalovaným i s jeho skutkovými závěry a okolnosti, jež vzal žalovaný v potaz, vnímá soud jako relevantní a významné. Soud přitom neshledal, že by žalovaný porušil zásady daňového řízení či dobré správy, ani že by jeho rozhodnutí bylo nepřesvědčivé. Tvrdí-li žalobkyně, že mezi ní a společností JP OIL nebylo ohledně převodu vlastnického práva sporu, soud připomíná, že vzhledem k personální propojenosti těchto subjektů nemá jejich shodné tvrzení prakticky žádnou důkazní hodnotu. Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že se žalovaný toliko na základě vykonstruovaných skutečností snažil dovodit závěr, že k převodu vlastnického práva nedošlo. V postupu žalovaného nezjistil soud tvrzenou účelovost, nesrozumitelnost či vnitřní rozpornost, natožpak porušení zásady upravené v § 1 odst. 1 občanského zákoníku. Žalobkyni lze částečně přisvědčit v tom, že převod vlastnického práva je soukromoprávním úkonem, který není vázán na splnění jakýchkoli veřejnoprávních povinností. Tato skutečnost nicméně není způsobila jakkoli ovlivnit výše uvedené závěry soudu, že předložené doklady o zaplacení kupní ceny, které měly prokázat přechod vlastnického práva ke dni 2. 1. 2015, nejsou věrohodné. Na nedůvěryhodnosti těchto dokladů nemůže nic změnit ani jejich – žalobkyní zdůrazňovaná – formální perfektnost.
34. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že daňové orgány neoprávněně zasáhly do jejího ústavně chráněného práva vlastnit majetek, upraveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť – jak bylo vysvětleno výše – vlastnické právo žalobkyně nebylo v daňovém řízení prokázáno. Žalovaný přitom neměl povinnost iniciovat řízení o předběžné otázce a mohl si otázku přechodu vlastnického práva k předmětným vozidlům posoudit sám, neboť o této otázce nebylo pravomocně rozhodnuto jiným, k tomu příslušným, orgánem veřejné moci (srov. § 99 odst. 1 daňového řádu) a nejednalo se o úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu (srov. § 99 odst. 2 daňového řádu). Argumentace žalobkyně, že měl žalovaný na iniciaci řízení o předběžné otázce dostatek času, je proto zcela irelevantní.
35. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v daňovém řízení nebyla prokázána existence vlastnického práva žalobkyně k předmětným vozidlům, resp. žalobkyní a společností JP OIL tvrzený přechod vlastnického práva ke všem těmto vozidlům v lednu 2015, tudíž nebylo prokázáno, že by existovala skutečnost, která vylučuje zřízení zástavní práva k zajištění splnění povinnosti společnosti JP OIL. Soud k tomu na okraj poznamenává, že žalobkyně ani nemohla v daňovém řízení unést důkazní břemeno, ačkoli to tvrdí, neboť v daňovém řízení vůbec nevystupovala. Předmětné důkazní břemeno tížilo účastníka daňového řízení, tj. společnost JP OIL, se kterou se žalobkyně patrně v důsledku jejich vzájemné personální propojenosti ve své argumentaci místy zaměňuje. Uvedená společnost však důkazní břemeno neunesla, neboť důvěryhodnými důkazními prostředky neprokázala, že vlastnické právo k předmětným vozidlům přešlo na žalobkyni. Soud proto považuje napadené rozhodnutí za věcně správné a vydané plně v souladu se zákonem.
36. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl navržený důkaz výsledkem svědkyně Zdeňky Studnickové, a to pro nadbytečnost. Soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

totiž při přezkoumávání rozhodnutí daňových orgánů nepřísluší doplňovat dokazování nad rámec toho, jaké důkazy byly provedeny v daňovém řízení.

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. října 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.